

Forhold. Jeg tror imidlertid, det ærede Medlem tager noget fejl, naar han mener, at det overvejende Tal af de Tilfælde, der blive behandlede nu, netop gælder formentlig Invaliditet stammende fra Aarene 1848—50. Nej, hvad der er i et forbausende voksende Tal, er netop de Tilfælde, der hidrøre fra den rent ordinære Fredstjeneste, det er netop dem, der efterhaanden mere og mere blive saa overvældende talrige. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i og har ogsaa udført det i Praksis, at man netop lige over for de Tilfælde, der ligge saa langt tilbage i Tiden, saa at Individet selv i Reglen ikke er i Stand til at føre Bevis, og hvor det er vanskeligt at faa fyldestgørende Oplysninger frem, maa være meget mild i sit Forlangende om, hvad der hører til et Sandsynlighedsbevis, og det er gennemført i Praksis allerede, hvorimod man fornuftigvis er strengere i sit Forlangende, hvor Tilfældet kun ligger saa nær tilbage, hvor det er Rekrutter, som kun for saa nær siden have forrettet Militærtjeneste, og som nu begære Forsørgelse paa Grund af, at de formentlig have lidt en Bestadigelse under denne Militærtjeneste, en Bestadigelse, som har haft skadelige Følger for deres Helbred, og som de derfor begære Forsørgelse for. Tallet af Invalider fra de første Krige, er jo ikke saa overvældende stort, men Tallet af de endnu levende, der have taget Del i de første Krige, er meget stort. Jeg kan netop erindre, at i Anledning af den Proposition, som kom frem — og som det ærede Medlem oplyste, var det jo under en Finansudvalgsforhandling — om en Forsørgelse af de gamle Krigere fra den Tid, blev der foretaget Undersøgelser og Sandsynlighedsberegninger om, hvor mange der var. Tallet vil jeg nødig opgibe, da jeg ikke stoler ganske paa min Gutmælske i saa Henseende, men at Tallet løb op i mange, mange Tusinde, det er sikkert. Det var ikke Smaating, og det er egentlig en Selvfølge, da der i disse Aar jo var, jeg vil antage, mindst 70,000 Mennesker med, og dersom man vil undersøge, hvor mange der efter Levesandsynlighedstabeller endnu ere levende af dem, der vare i Alderen fra 22 til 30 eller et Par og tredive Aar den Gang, saa vil man komme til det Resultat, at der nødvendigvis maa være et stort Tal af Tusinder tilbage endnu i dette Øjeblik af disse Folk.

N. Nielsen: Da vi i sin Tid fik Loven af 1886, var jeg af den Formening, at de Stridigheder, vi havde her Aar efter Aar angaaende Invalidesager, vilde være faldne væk. Jeg havde den Gang den Opfattelse

af Loven, at Bevisbyrden blev flyttet. Nu er det forunderlige det, at siden den Tid ere disse Sager komne op med lige stor Styrke og med lige stor Vanskelighed til at faa en Forstaaelse fra de brydende Sider, som før den Tid. Og det underlige er, naar man hører den højtærede Finansminister i Dag og ogsaa ved Andragernes Behandling klart sige, at det er anerkendt i Praksis, at saadant og saadant er det, ligesom han nu for et Øjeblik siden gjorde opmærksom paa, at saadan stete det i 1889, saa siger man: Ja, det er rigtigt, det er det, der stete i 1889, men saa skalde man ogsaa tro, at Sagen dermed var afgjort, saa at den Behandling, som vi, der have kendt de enkelte omkring i Landet, her have talt om, ogsaa førte til det for dem gunstigste Resultat. Men det er det underlige ved det, at naar saa Behandlingen af de enkelte Sager foregaar i Invalidestyrelsen og hos Ministeren, saa synes det ikke, at man gør de samme Anstuelser gældende, som man her officielt vedkender sig ved Fortolkningen af Loven. Det var for Resten et Par enkelte Udtalelser af den højtærede Minister, jeg gerne vilde gribe, fordi de efter min Formening ikke staa i tilstrækkelig Samklang med, hvad den højtærede Minister udtalte den 1ste April i Aar ved Behandlingen af Andragender om Invalidesager. Den højtærede Minister siger nu, at det er en Sædvane, at man ikke forlanger Bevis, og at det ogsaa er gennemført i Praksis, idet det væsentlig er saa, at Bevisbyrden ved den Slags Sager ikke kommer til at hvile paa vedkommende Andrager. Men nu havde jeg denne Gang indstillet en Ansøger, hvis Sag jeg har kyslet med i flere Aar og godt kender, en Husmand fra et Hedesogn hjemme. Denne Mand har deltaget i Krigen 1863—64 og har bitterlig været i den Gang; derom kan der ikke være Tvivl, idet han laa paa Lazaret i Fleisborg i længere Tid, kom til Kjøbenhavn og laa der i 8 Dage og blev saa fra Kjøbenhavn sendt hjem, og paa Lægens udførelse Ordre blev han sendt hjem til Skjot Sogn ved Herning i en lukket Bogn. Det er altsaa Vidnesbyrd om, at han ikke var helbredet, for ellers vilde en saadan Ordre næppe være bleven udstedt. Denne Mand har efter eget Udsagn og efter Naboers Udsagn, der kende ham, siden den Tid ikke været rask; men trods det har han for-gæves søgt Invalidunderstøttelse siden eller rettere netop i 1889, fordi han troede, at der da var Betingelser til Stede, for at han sikkert kunde faa den. Naar jeg i Sior slap Spørgsmaalet saa hurtigt ved Behandling af Andragender, laa det i det Svar, som jeg